

*Мами, тати, Мари и Алексу,
који су одувек знали
да сам ја много више
од својих неспокојаца.
Е. К.*

*Мојим вољенима,
који су ми помогли
да се изборим са својим
неспокојцима.
З. П.*

Text copyright © 2020 by Emily Galle-From
Illustrations copyright © 2020 by Zoe Persico
First published in 2020 by Little Bee Books, 251 Park Avenue South, New York, NY 10010

Translation copyright © 2021 за српско издање, ЛАГУНА

А ШТА АКО...?

За издавача: Дејан Папић

Лектура и коректура: Маја Михајловић

Слог и прелом: Јелена Радојичић

Штампа: Кина

Тираж: 3000

Београд, 2021.

Издавач: ЛАГУНА, Ресавска 33, Београд,
www.laguna.rs

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

087.5

КИЛГОР, Емили

А шта ако ---? / написала Емили Килгор ; илустровала Зои Персико
; превела Аника Дачић. - Београд : Лагуна, 2021 (Кина). - [40] стр. :
илустр. ; 23 x 23 cm Превод дела: The Whatifs. - Тираж 3.000.

ISBN 978-86-521-4087-9

1. Персико, Зои [илустратор]
COBISS.SR-ID 35513865

А ШТА АКО...?

НАПИСАЛА
ЕМИЛИ КИЛГОР

ИЛУСТРОВАЛА
ЗОИ ПЕРСИКО

ПРЕВЕЛА
АНИКА ДАЧИЋ

Кора је била девојчица која
се стално због нечега бринула:

уек раздражљива,
уек нестрпљива,
уек се питала:
„А шта ако се нешто страшно деси?“

И баш су је због тога волели неспокојци.

A vibrant, stylized illustration of a library interior. The room has wooden floors and green patterned rugs. Several children are engaged in reading: a boy sits at a table in the background, a girl in a purple hijab walks holding a book, and another girl sits at a table in the foreground. A man and a small child are looking at books on a tall shelf on the right. The scene is populated with several whimsical, cartoonish monsters: a green one with large eyes in the top left, a purple one with orange spots on the left, a yellow one with a single large eye in the top right, a red one with a long nose on the right, and a blue one with pink spots in the bottom right. The text is placed in the upper and lower central areas of the image.

Тешки, грудвасти, мрзовољни, неспокојци су били свуда:
у осветљеним собама
и мрачним ћошковима,

у уличним гужвама и ушушканим библиотекама,
у великим градовима и малим местима.

Ишуњали би се из скровишта и брзо прикачили за људе
кад их ови најмање очекују.

Затим би им шапнули питање,
тако тихо,
тако топло,
тако нежно,
да људи и не примете
да су неспокојци ту.

Откад сунце ујутру провири кроз прозор док се увече не завуче под
топло ћебенце, неспокојци су у стопу пратили Кору.

А шта ако мој пас побегне?

А шта ако заборавим домаћи?

А шта ако сунце престане да сија?

А шта ако ми се сломи бојица?

Многи људи слушају своје неспокојце минут-два,
па их хитро отресу са себе.

Али Кора то није умела.

И није било важно да ли су њихова питања блесава
или застрашујућа, могућа или немогућа.

Чим би Кора почела да поставља питања,
непокојци би се чврсто ухватили за њу.

